

ΣΤΕ 1103/2016 [Κατάχωση αποκαλυφθέντων αρχαίων σε ακίνητο]

Περίληψη

-Τα αποκαλυπτόμενα με την αρχαιολογική έρευνα μνημεία πρέπει κατ' αρχήν να διατηρούνται ορατά και επισκέψιμα και να αναδεικνύονται, εντασσόμενα στη σύγχρονη κοινωνική ζωή, με τη λήψη των κατάλληλων μέτρων προστασίας τους. Και είναι μεν επιτρεπτή κατ' εξαίρεση η διατήρηση των αγαθών αυτών σε κατάχωση και η επιχείρηση εργασιών επί του χώρου, αλλά κατόπιν ειδικώς αιτιολογημένης κρίσης επί του ότι α) η άμεση ανάδειξη, ενόψει της σημασίας του αγαθού, δεν είναι αναγκαία ή ότι υπάρχει κίνδυνος βλάβης αυτού από την ανάδειξη και β) η ακολουθούμενη μέθοδος κατάχωσης και εκτέλεσης των εργασιών δεν έχει ως αποτέλεσμα την άμεση ή έμμεση βλάβη του μνημείου ή την αδυναμία μεταγενέστερης πρόσβασης, μελέτης ή ανάδειξής του.

-Από την προσβαλλόμενη αλλά και από τις γνωμοδοτήσεις των οργάνων της Διοικήσεως που στήριξαν την έκδοσή της δεν προκύπτει ότι αξιολογήθηκε η σημασία του μνημείου και ότι εκτιμήθηκε η ανάγκη άμεσης ανάδειξης αυτού ή, αντιθέτως, ότι κρίθηκε ότι η ανάδειξη αυτού θα δημιουργούσε κίνδυνο βλάβης του. Περαιτέρω ουδεμία αιτιολογημένη κρίση υπάρχει για την άμεση ή έμμεση βλάβη του μνημείου από τις επιλεγείσες μεθόδους κατάχωσης, ταπείνωσης και αποξήλωσης, ούτε προκύπτει ότι εκτιμήθηκε η δυνατότητα ή αδυναμία μεταγενέστερης πρόσβασης, μελέτης ή ανάδειξής του. Εξάλλου, το κριτήριο της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των ιδιοκτητών και εκμεταλλευτών του ακινήτου δεν μπορεί να αποτελέσει αφ' εαυτού νόμιμη αιτιολογία για την μη ανάδειξη του επίδικου μνημείου. Κατά συνέπεια ο προσβαλλόμενος λόγος είναι βάσιμος και γι' αυτό πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να απορριφθεί η παρέμβαση.

Πρόεδρος: Χρ. Ράμμος

Εισηγητής: Χρ. Παπανικολάου

Δικηγόροι: Δημ. Σαλαμαστράκης, Περ. Αγγέλου, Λάμπρο Γεωργακόπουλος

Βασικές Σκέψεις

1.Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (2104718, 902723/2008 ειδικά γραμμάτια παραβόλου) και η οποία παραπέμφθηκε, λόγω αρμοδιότητας, προς εκδίκαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας με την 1257/2008 απόφαση του Πειραιώς, ζητείται η ακύρωση της ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Α1/Φ22/8910/452/14.2.2005 απόφασης της Διεύθυνσης Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων του Υπουργείου Πολιτισμού, με την οποία

είχε επιτραπεί από την πλευρά της αρχαιολογικής νομοθεσίας η ανέγερση πενταόροφης οικοδομής στη συμβολή των οδών Αγίας Σοφίας και Βασ. Ηρακλείου (Ο.Τ.112) στη Ρόδο, σε οικόπεδο φερόμενης ιδιοκτησίας Γ. Πιπίνου. Με την ίδια αίτηση ακυρώσεως είχε προσβληθεί και η 70/2007 οικοδομική άδεια της Διεύθυνσης Πολεοδομίας του Δήμου Ροδίων, καθώς και το 53/6.2.2007 πρακτικό της ΕΠΑΕ της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Δωδεκανήσου. Με την ανωτέρω 1257/2008 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς η αίτηση ακυρώσεως έγινε δεκτή και ακυρώθηκε η 70/2007 οικοδομική άδεια.

2.Επειδή, όπως προκύπτει από τα προσκομισθέντα στοιχεία, μετά την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως ακυρώσεως η αιτούσα απεβίωσε (15.2.2012) (βλ. την από 63/20.2.2012 σχετική Ληξιαρχική Πράξη θανάτου του Ληξίαρχου Ρόδου). Η δίκη συνεχίζεται σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 31 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), από τον, φερόμενο, κατά τα προσκομιζόμενα στοιχεία, ως εξ' αδιαθέτου νόμιμο κληρονόμο της, Βασίλη Νεοφύτου, σύμφωνα με την προφορική δήλωση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου του πληρεξουσίου δικηγόρου του. Εξάλλου, η αίτηση ακυρώσεως είχε ασκηθεί παραδεκτως, εφόσον η αιτούσα ήταν ιδιοκτήτρια όμορης κατοικίας και από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει η γνώση από αυτήν της προσβαλλόμενης απόφασης σε χρόνο που θα καθιστούσε εκπρόθεσμη την άσκηση της αιτήσεως.

3.Επειδή, υπέρ του κύρους της προσβαλλόμενης απόφασης παρεμβαίνουν με κοινό δικόγραφο ο Γ. Πιπίνος και η Ο.Ε. «Αντώνογλου - Σαββαΐδης - Μαρκάτος», στους οποίους είχε επιτραπεί η ανέγερση της ανωτέρω οικοδομής. Η παρέμβαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη κατά το μέρος αυτής, κατά το οποίο ασκείται από την ανωτέρω ομόρρυθμη εταιρεία, η οποία δεν παρέστη με πληρεξούσιο δικηγόρο, ούτε εμφανίσθηκε νόμιμος εκπρόσωπος αυτής για να δηλώσει ότι εγκρίνει την άσκηση του ενδίκου μέσου, δεν προσκομίσθηκε δε συμβολαιογραφική πράξη παροχής πληρεξουσιότητας στο δικηγόρο που υπογράφει το δικόγραφο της παρέμβασης.

4.Επειδή, στο άρθρο 3 του ν. 3028/2002 «Για την προστασία των αρχαιοτήτων και εν γένει της πολιτιστικής κληρονομιάς» (Α' 153) ορίζεται ότι: «1. Η προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς της Χώρας συνίσταται κυρίως α) στον εντοπισμό, την έρευνα, την καταγραφή, την τεκμηρίωση και τη μελέτη των στοιχείων της β) στη διατήρηση και στην αποτροπή της καταστροφής, της αλλοίωσης και γενικά κάθε άμεσης ή έμμεσης βλάβης της γ) . δ) στη συντήρηση και την κατά περίπτωση αναγκαία αποκατάστασή της ε) στη διευκόλυνση της πρόσβασης και της επικοινωνίας του κοινού με αυτήν στ) στην ανάδειξη και την ένταξή της στη σύγχρονη κοινωνική ζωή.». Εξάλλου, στο άρθρο 9 του ίδιου νόμου ορίζονται τα εξής: «1. Για τη διατήρηση ή μη ακινήτου αρχαίου αποφαινεται η Υπηρεσία με αιτιολογημένη έκθεση μετά τη διενέργεια διερευνητικής ανασκαφής, εάν αυτό είναι αναγκαίο. . 2. Σε κάθε περίπτωση που αποφασίζεται να καταχωθεί ή να μη διατηρηθεί στον τόπο όπου βρίσκεται το

αρχαίο απαιτείται η προηγούμενη φωτογράφιση, αποτύπωση και τεκμηρίωσή του, καθώς και η κατάθεση εκτενούς επιστημονικής έκθεσης συνοδευόμενης από λεπτομερή κατάλογο ευρημάτων. 3.». Τέλος, στο άρθρο 10 του νόμου αυτού ορίζεται ότι : «1.. 4. Για κάθε εργασία, επέμβαση ή αλλαγή χρήσης σε ακίνητα μνημεία, ακόμα και αν δεν επέρχεται κάποια από τις συνέπειες της παραγράφου 1 σε αυτά (καταστροφή, βλάβη, ρύπανση ή αλλοίωση), απαιτείται έγκριση που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού ύστερα από γνώμη του Συμβουλίου.». Από τις διατάξεις αυτές, ερμηνευόμενες υπό το φως του άρθρου 24 παρ. 1 και 6 του Συντάγματος, που επιβάλλει στην Πολιτεία την εις το διηνεκές διατήρηση των μνημείων και λοιπών στοιχείων του πολιτιστικού περιβάλλοντος και τη λήψη μέτρων όχι μόνον για την αποφυγή καταστροφής ή βλάβης αυτών, αλλά και για την ανάδειξή τους, προκύπτει ότι τα αποκαλυπτόμενα με την αρχαιολογική έρευνα μνημεία πρέπει κατ' αρχήν να διατηρούνται ορατά και επισκέψιμα και να αναδεικνύονται, εντασσόμενα στη σύγχρονη κοινωνική ζωή, με τη λήψη των κατάλληλων μέτρων προστασίας τους. Και είναι μιν επιτρεπτή κατ' εξαίρεση η διατήρηση των αγαθών αυτών σε κατάχωση και η επιχείρηση εργασιών επί του χώρου, αλλά κατόπιν ειδικώς αιτιολογημένης κρίσης περί του ότι α) η άμεση ανάδειξη, ενόψει της σημασίας του αγαθού, δεν είναι αναγκαία ή ότι υπάρχει κίνδυνος βλάβης αυτού από την ανάδειξη και β) η ακολουθούμενη μέθοδος κατάχωσης και εκτέλεσης των εργασιών δεν έχει ως αποτέλεσμα την άμεση ή έμμεση βλάβη του μνημείου ή την αδυναμία μεταγενέστερης πρόσβασης, μελέτης ή ανάδειξής του (ΣΤΕ 3912/2007).

5.Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο παρεμβαίνων Γ. Πιπίνος ζήτησε, με την από 13.12.2004 αίτησή του, άδεια για την ανέγερση οικοδομής στο ακίνητό του που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Ηρακλείου και Αγ. Σοφίας στην πόλη της Ρόδου. Σύμφωνα με το υπ' αριθ. 5511/17.12.2004 έγγραφο της ΚΒ Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων στο οικόπεδο διενεργήθηκε ανασκαφική έρευνα, η οποία περατώθηκε το Νοέμβριο του 2002. Από την έρευνα αυτή διαπιστώθηκαν τα εξής: Κατά μήκος της βόρειας πλευράς του οικοπέδου διέρχεται η αρχαία οδός Ρ18 η οποία ερευνήθηκε σε μήκος 28,60 μ. και μέγιστο πλάτος 3-3,50 μ. Αποκαλύφθηκαν οδοστρώματα της οδού και το νότιο όριό της από λαξευμένες πωροπλίνθους. Στο ανατολικό της άκρο η οδός διασταυρώνεται με την οδό Ρ Ρ 29α (κατεύθυνσης Β-Ν), της οποίας ερευνήθηκε το δυτικό όριο σε μήκος 8,80 μ. και οδοστρώματα. Νότια της οδού Ρ 18 αποκαλύφθηκαν οικοδομικά λείψανα οικίας, πιθανώς ελληνιστικής περιόδου, με είσοδο στη βόρεια πλευρά, η οποία οριζόταν ανατολικά και δυτικά από κτιστούς αποχετευτικούς αγωγούς που παροχέτευαν τα όμβρια στον κεντρικό αποχετευτικό αγωγό της Ρ 18. Τα δωμάτια του σπιτιού είχαν δεχθεί πολλές επισκευές που μείωσαν το πλάτος τους και άλλαξαν το αρχικό σχέδιο του σπιτιού. Μικρή δεξαμενή, δυο πηγάδια και αγωγός εξασφάλιζαν το απαραίτητο νερό. Η οικία χρονολογείται στις αρχές του 3ου αι. π.Χ. με χρήση έως τον 1ο αι. π.Χ. Ανατολικά του σπιτιού μικρά δωμάτια με είσοδο από τη Ρ 29α προορίζονταν πιθανώς για διαφορετική χρήση (καταστήματα ή αποθήκες). Δυτικά της οικίας ερευνήθηκε

σύνολο δεξαμενών, που συνδέονται με πηγάδι και μικρά κανάλια, οι οποίες καταπατήθηκαν από μεταγενέστερους τοίχους. Στη δεύτερη φάση του οικοπέδου ανήκει κλίβανος, πιθανώς κεραμικός, με εσωτερική διάμετρο 4 μ. περίπου και θάλαμο πυροδότησης στα νότια. Σε μεταγενέστερη φάση το χώρο κατέλαβε κτίριο υστερορωμαϊκής περιόδου (2ος-3ος αι. μ.Χ.) με δάπεδα από ψηφίδες και μαρμαροθέτημα, το οποίο καταπάτησε και μείωσε το πλάτος της αρχικής οδού Ρ 18. Σύμφωνα πάντα με το ανωτέρω έγγραφο η μελέτη που υπέβαλε ο κος Πιπίνος προέβλεπε την ανέγερση πενταώροφης οικοδομής με πιλοτή και υπόγειο. Η οικοδομή θα κτιζόταν με το σύστημα της επιφανειακής θεμελίωσης επάνω σε πλάκα μετά από την κατάχωση των αρχαιοτήτων. Κατά την τεχνική έκθεση που συνοδεύει την αρχιτεκτονική μελέτη η πλάκα θεμελίωσης της οικοδομής επρόκειτο να εδρασθεί κατά 0,50 εκ. υψηλότερα από τη στάθμη των αρχαίων τοίχων, επάνω σε καλά συμπιεσμένο υπόστρωμα, που θα εξασφάλιζε τη στατική ασφάλεια της οικοδομής και τη διατήρηση των αρχαίων. Το σύνολο σχεδόν των αρχαίων κτισμάτων βρίσκεται χαμηλότερα από τη στάθμη θεμελίωσης της οικοδομής. Ωστόσο κάποιοι τοίχοι ή τμήματα ανωδομής τοίχων, που σημειώνονται στο σχέδιο κάτοψης με πράσινο χρώμα σώζονται σε μεγαλύτερο ύψος και θα έπρεπε, σύμφωνα με την ΚΒ ΕΠΚΑ, να ταπεινωθούν. Η εν λόγω υπηρεσία με ανωτέρω έγγραφό της πρότεινε να εγκριθεί η δόμηση στο οικόπεδο Γ. Πιπίνου, σύμφωνα με την υποβληθείσα μελέτη και με τους παρακάτω όρους: 1. Να ανυψωθεί η στάθμη θεμελίωσης κατά 0,15 μ. έτσι ώστε να μη θιγεί το νότιο όριο της Ρ 18 στο δυτικό τμήμα του που έχει επένδυση με κουρασάνι, καθώς και η ορθογωνισμένη λιθόπλιθος από την ανωδομή του. 2. Το τμήμα του κλιβάνου που πέφτει εκτός οικοδομικής γραμμής να παραμείνει ανέπαφο.

3. Η αποξήλωση των αρχαίων τοίχων στο απαιτούμενο ύψος να γίνει με τα χέρια από τεχνίτες της Υπηρεσίας μας. 4. Η απαραίτητη εκσκαφή στο νότιο τμήμα του οικοπέδου, στη λωρίδα που δεν έχει ανασκαφεί, να γίνει με την επίβλεψη της ΚΒ ΕΠΚΑ και εφόσον κριθεί απαραίτητο να διενεργηθεί συμπληρωματική ανασκαφική έρευνα. 5. Οι εργασίες κατάχωσης των αρχαίων να γίνουν με την επίβλεψη εκπροσώπου της ΚΒ ΕΠΚΑ. Η εισήγηση αυτή υιοθετήθηκε από το Τοπικό Συμβούλιο Μνημείων Δωδεκανήσου με την 8/20.12.2004 πράξη του. Με την προσβαλλόμενη απόφαση της Διεύθυνσης Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων του Υπουργείου Πολιτισμού εγκρίθηκε, υπό συγκεκριμένους όρους για την προστασία και διατήρηση των αρχαιοτήτων εντός του οικοπέδου αλλά και στον περιβάλλοντα χώρο, η ανέγερση πενταώροφης οικοδομής με υπόγειο και πιλοτή στη συμβολή των οδών Αγίας Σοφίας και Βασ. Ηρακλείου (Ο.Τ.112) στη Ρόδο. Ακολούθησε η έκδοση του 53/2007 πρακτικού της Επιτροπής Πολεοδομικού και Αρχιτεκτονικού Ελέγχου της Διεύθυνσης Πολεοδομίας, Χωροταξίας και Περιβάλλοντος της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Δωδεκανήσου και, στη συνέχεια, η Διεύθυνση Πολεοδομίας του Δήμου Ροδίων εξέδωσε την 70/17.5.2007 οικοδομική άδεια, με την οποία επετράπη στον Γ. Πιπίνο η ανέγερση τετραώροφης τελικώς οικοδομής με υπόγειο στο ανωτέρω οικόπεδο. Η ήδη αιτούσα άσκησε κατά των ανωτέρω πράξεων αίτηση ακυρώσεως.

Το Διοικητικό Εφετείο Πειραιώς με την 1257/24.7.2008 απόφασή του ακύρωσε την προσβληθείσα οικοδομική άδεια, διότι ήταν αναιτιολόγητη η έγκριση της Ε.Π.Α.Ε., εφόσον δεν πήρε θέση επί των συγκεκριμένων ζητημάτων που έθεσε υπόψη της η Διεύθυνση Πολεοδομίας του Δήμου Ροδίων, αλλά και λόγω μη νόμιμης σύνθεσης της Ε.Π.Α.Ε., λόγω συμμετοχής στη σύνθεση αρχιτέκτονα ο οποίος όμως ήταν μέλος της ομάδας που είχε συντάξει τα αρχιτεκτονικά σχέδια της οικοδομικής άδειας τα οποία εγκρίθηκαν από την Ε.Π.Α.Ε. και σύζυγος της αρχιτέκτονος, η οποία υπέγραψε την αρχιτεκτονική μελέτη της οικοδομής, παρέπεμψε δε την υπόθεση ως προς την ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Α1/Φ22/8910/452/14.2.2005 απόφαση της Διεύθυνσης Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων του Υπουργείου Πολιτισμού στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Εν τω μεταξύ, μετά από αίτηση του ανωτέρω Γ.Πιπίνου εγκρίθηκε από την Ε.Π.Α.Ε. η εκ νέου υποβληθείσα από αυτόν μελέτη, με τη δε ΥΠΠΟ/ΔΙΝΕΣΑΚ/2486/38/14.5.2008 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού χαρακτηρίσθηκαν ως ιστορικοί τόποι οι δύο συνεχόμενες γειτονίες του Αι Γιάννη και των Αγίων Αναργύρων, εντός της οποίας βρίσκεται και το επίδικο ακίνητο. Στη συνέχεια, εκδόθηκε η 74/19.12.2008 οικοδομική άδεια σε αντικατάσταση της προηγηθείσας ακυρωθείσας οικοδομικής άδειας. Δεδομένου, όμως, ότι είχε ήδη εκδοθεί η προαναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, με την οποία η περιοχή του ακινήτου είχε υπαχθεί στις προστατευτικές διατάξεις του ν. 3028/2002 ως ιστορικός τόπος, ο ανωτέρω Γ. Πιπίνος υπέβαλε στις 21.5.2009 τη μελέτη που συνόδευε την προμνημονευθείσα οικοδομική άδεια στην Υπηρεσία Νεωτέρων Μνημείων και Τεχνικών Έργων Δωδεκανήσου. Ακολουθώντας, η Υπηρεσία Νεωτέρων Μνημείων και Τεχνικών Έργων Δωδεκανήσου διαβίβασε το σχετικό φάκελο στη Διεύθυνση Νεώτερης και Σύγχρονης Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς με την πρόταση να εγκριθεί η υποβληθείσα μελέτη για την ανέγερση τετραώροφης οικοδομής στο επίμαχο οικόπεδο, που βρίσκεται εντός του ιστορικού τόπου των Αγίων Αναργύρων, αναφέροντας, μάλιστα, ότι οι εργασίες ανέγερσης της οικοδομής είχαν ξεκινήσει. Το Κεντρικό Συμβούλιο Νεωτέρων Μνημείων με το 23/27.8.2009 πρακτικό του γνωμοδότησε κατά πλειοψηφία υπέρ της έγκρισης της μελέτης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 14 και 16 του ν. 3028/2002, διότι η επίμαχη οικοδομή «δεν βλάπτει ούτε αλλοιώνει τον ιστορικό τόπο καθότι αφενός η μορφολογήσή της με λιτά στοιχεία δε βλάπτει τη φυσιογνωμία του Μαρασιού, αφετέρου βρίσκεται στο όριο του Μαρασιού σε ένα περιβάλλον που διαθέτει οικοδομές ανάλογου ύψους και όγκου». Δυνάμει της γνωμοδότησης αυτής εκδόθηκε η ΥΠΠΟ/ΔΝΣΑΚ/82670/2090/18.9.2009 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, με την οποία εγκρίθηκε η μελέτη ανέγερσης οικοδομής στη συμβολή των οδών Αγίας Σοφίας και Βασ. Ηρακλείου (Ο.Τ.112) φερόμενης ιδιοκτησίας Γ.Πιπίνου, που βρίσκεται εντός του ιστορικού τόπου των Αγίων Αναργύρων στη Ρόδο. Αίτηση ανάκλησης της πράξης αυτής από την αιτούσα απορρίφθηκε σιωπηρά από τον εν λόγω Υπουργό.

6.Επειδή, η νεώτερη ΥΠΠΟ/ΔΝΣΑΚ/82670/2090/18.9.2009 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, με την οποία εγκρίθηκε η μελέτη ανέγερσης οικοδομής στη συμβολή των

οδών Αγίας Σοφίας και Βασ. Ηρακλείου (Ο.Τ.112) στην ιδιοκτησία Γ. Πιπίνου, που βρίσκεται εντός του κηρυχθέντος με την ΥΠΠΟ/ΔΙΝΕΣΑΚ/2486/38/14.5.2008 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού ιστορικού τόπου των Αγίων Αναργύρων, καθώς και η σιωπηρή απόρριψη από τον Υπουργό Πολιτισμού αίτησης της ίδιας αιτούσας περί ανακλήσεως της αποφάσεως αυτής, προσβλήθηκαν με αίτηση ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε με την 90/2016 απόφαση του Δικαστηρίου. Εξάλλου, η ανωτέρω απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, με την οποία εγκρίθηκε εκ νέου η ανέγερση οικοδομής στο επίδικο ακίνητο, δεν αντικατέστησε την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος αυτής, με το οποίο είχε εγκριθεί η κατάχωση των αρχαίων στο ίδιο ακίνητο. Συνεπώς, ως προς το μέρος αυτό της προσβαλλόμενης πράξης η δίκη διατηρεί το αντικείμενό της.

7. Προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι ακυρωτέα, διότι επέτρεψε την κατάχωση αρχαιοτήτων που βρέθηκαν στο οικόπεδο της υπό ανέγερση οικοδομής, κατά παράβαση των διατάξεων των παρ. 1 και 2 του άρθρου 14 του ν. 3028/2002. Κατά την αιτούσα, η ως άνω απόφαση έπρεπε στις σκέψεις της να περιγράψει αναλυτικά το είδος των αρχαιοτήτων των οποίων επέτρεψε την κατάχωση, έτσι ώστε το Δικαστήριο να δύναται να συναγάγει ασφαλή κρίση περί της σπουδαιότητας τούτων και της νομιμότητας της αποφασισθείσας κατάχωσης. Πράγματι, από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου, μεταξύ των οποίων το υπ' αριθ. 5511/17.12.2004 έγγραφο της ΚΒ Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων και η 8/20.12.2004 πράξη του πράξη του Τοπικού Συμβουλίου Μνημείων Δωδεκανήσου, δεν προκύπτει η συνδρομή των προϋποθέσεων, οι οποίες θα δικαιολογούσαν, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη, την κατάχωση μεγάλου τμήματος των αποκαλυφθέντων αρχαίων, η οποία εγκρίθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, από την προσβαλλόμενη αλλά και από τις γνωμοδοτήσεις των οργάνων της Διοικήσεως που στήριξαν την έκδοσή της δεν προκύπτει ότι αξιολογήθηκε η σημασία του μνημείου και ότι εκτιμήθηκε η ανάγκη άμεσης ανάδειξης αυτού ή, αντιθέτως, ότι κρίθηκε ότι η ανάδειξη αυτού θα δημιουργούσε κίνδυνο βλάβης του. Περαιτέρω ουδεμία αιτιολογημένη κρίση υπάρχει για την άμεση ή έμμεση βλάβη του μνημείου από τις επιλεγείσες μεθόδους κατάχωσης, ταπείνωσης και αποξήλωσης, ούτε προκύπτει ότι εκτιμήθηκε η δυνατότητα ή αδυναμία μεταγενέστερης πρόσβασης, μελέτης ή ανάδειξής του. Εξάλλου, το κριτήριο της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των ιδιοκτητών και εκμεταλλευτών του ακινήτου δεν μπορεί να αποτελέσει αφ' εαυτού νόμιμη αιτιολογία για την μη ανάδειξη του επίδικου μνημείου. Κατά συνέπεια, ο ανωτέρω προβαλλόμενος λόγος είναι βάσιμος και γι' αυτό πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να απορριφθεί η παρέμβαση.